

הַלְבּוֹתָת נִמְלִתָּת יָדִים סִימָן קְסֵבָה קְמָגָן

בָּאָר הַגּוֹלָה 118

(ס) שלא ישאר על ידו אוצר או גייסם (ס) *או שום (ט) בker אחר, (ס) *או שום מיטרין אלא מים שעיל-גבוי הגד ולא הרים שעיל הארץ. (ס) *ואם שופך רכיבית מים קאתת על ידו אינו אריך להדר בכרך: י עמי שיש לו מקה בידו (ס) ורטיה פרוש, איגונטו' בליבו (ט) עלייה, (ס) די לו שיטל (ט) שאר היד שלא במקום הארץ, וארכיך להדר (ע) שלא יגע הארץ, שלא יתעור הארץ ותער הארץ מים שעיל הארץ ויתמאו ביד, (ע) או ישופך רכיבית על היד קאתת שאז לא נתמאו בקאים. (ע) נוטלים מים ראשונים בין על גבי כל בון על גבי קרכע (טו):

ש ס ש ברוח ק"ג
ונוראש ע טור
בשם ק"ה ריש שם
bulletin

קסג דין מי שאינו לו מים, והמאכילה לאחים, וכו' ב' סעיפים:

א ובאים בפרק ו א (א) *אם אין מים (ב) מצאים (ג) לפקני ברוחוק יותר מארבעה (ט) מלין, ולאחריו מלין, מהלכת ברכות

בָּאָר הַיְטָב

(ט) בker אחר. וזה שלג וכרד קשלא וסקון גמוא על חד רפסא, מ"א:
(ט) עלייה. על סי קס ס"ק ב' מש"ש:

בָּאָר הַלְבּוֹתָת

שמסתפקים בונה, עין שם: (ס) שלא ישאר וכו'. וכך כשהם רופאים וראו לבייאת מים מחיקם, הרפסול בונה (ט) לא מושם חיציהם אלא בדקפרש: (ס) או שום בker אחר. עין במנגן אברכם ושתראי אחרונים, אפללו בker שברתו מון מים, בגין בחושים אונדים, או שלג וברד בשלא ורצען, דינם צדור וKİס. אמנים הפרימודים מספקן לענין שלג וברד שלא לפטל אם נמצאו על ידו אמר הבטילה, עין באהר הלה מה שחתנו בונה. ועוד, לדודין דרגילין לטל ברכיבית על כל ד ניד לית לנו נפקותם בכל זה, וכודלקפה: (ס) *ואם אין מים מטבון וכו'. רוחה לומר, ומכל קוקם לבחה טב יותר אם יש לו מים שפנעם בקר, שיטל רכיבית על כל ד זה, והוא שב אין שום שלש כל, גם שפנעם בקר.

* אם אין מים מצווים וכו', בין במשנה בדור מה שפנעם בדור, דאפסו אם הוא מחייב שפה לא: בקדא גמ'ין שר, עין במנגן במקפה: דאפסו אם הוא רעב הכרבוב: וחדרוש רוטש'ב א' שפנעם בדור על פסחים בדור מ' משמע דאפסו בדור א' שפנעם בדור זעיר לה' הקב'ה. בקדאי שלא? נמצא מים בס' בין אין להקל במקפה, ורק קשורה זעיר לה' הקב'ה. עין ס' בין קס עשיר'קון ד במשנה ברוחה: (ס) די לו וכו'. עין שהוא חלש מפנ' טהר קער' וביואה ב'': * ברוחוק יותר מארבעה מילין וכו'. ובס' קרא דבשוו נועש בקדאי פקח נגון על א'ק"ט' ביריאת בונה אין חושבין לפי אוך קדר לא לפי קשובן בקמן^(ט) של הלח' ד מלין זו נטילה לחצאי, (ט) בין שאינו יכול לטל עצה במשנה^(ט), דומה למי שנתקעת אצתנו שנותל שאר ק"ט^(ט): (ט) שאר היד. ואם (ט) אינו יכול לטל נקי כל מחייב הולוי, בקד' גדרו במקפה^(ט): (ע) שלא יגע הארץ. עיריך לומר: שלא יגע המים ברוחה (פמ'ין). והנני, דכל שנשפך מים ראשונים קצת על הארץ עיל הארץ על היד ומטפחים אונדים, וכמו בפסער ט לענין צדור וKİס, והוא ששים הקהבר: שלא יטנו וכו': (ע) או ישפך רכיבית וכו' שאז לא נטקה. רוחה לומר: ואפללו אם יתיר אמריך אין חישש ברבד. וכתבי אהורה גודים רוחה זו יתיר מתר מאן קראשון, דאי אפשר להזרר ולשפך מפש' (ט) סמוך למקום ברוחה ועל קרטיה (ט) אחר קרטיה קשפא לאכל בפסרטוטו לבן וגוני לכחות הקהבר קרטיה. כתבו (ט) האחרונים: אם נפללה קרטיה בטור מפעודה ארך רוחה לטל שגית. קרין מפה ובאכן תקבר לפקון סימן קסג דמפר בונה. שאם הסיר הקפה אסורה לאכל, פן בונה: (ע) נוטלים מים ראותים וכו'. דתנו:

א (א) אם אין מים וכו'. פמ' בם של שלמה, דאומן שנוטלן בטלות העשבים בשאן לך מים, עבנה היא בנים, שטולין בטיטית בנים, וגם ברכותן לבטה היה, שאין זה בטלה כל עקר ונובאיו הפרימודים: (ב) קצווים וכו'. אבל בשמים מצאים אסורה אף במפה, (ט) ודקפא אמי למגע: (ג) לפקני ברוחוק יותר וכו'. רוחה לומר: בשותך בדרכך ומשר שלא יטנו וכו' אף ברוחוק יותר^(ט) מארבעה

שער הצעין

(ט) ר' ר' ר' וא' ש. ובקב' פרש דוקא בדוקים ומושם חזיצה, אבל ריו וטור וטלון-ערוך נקטו בר' ש. ורא' ש: (ג) הרא' ש' בפירושו לים: (ג) קג'ן אברכם ושה' (ט) קרא' ש' ושתראי פוקרים: (ט) ט' אסם. וטעמו, דכי לסייע קס פער א. עין שם: (ט) אם קחיק גצת מפקום קרטיה הלא לא נצא כי' בטלה, רעד קוקם קרטיה שרו' קבלה קבלה מן הדרן לטל ים של שלמה: (ט) הופתמי מטבח אל, מושם זאי וברד קס נטילה היה זיך לנטכם סייניה שיר הפסרטוט רק בטור שיר לרוחה ולא כבי' זאי זיך נטילה. דוקם מזיד שאין לדי' קרטיה לא הטירו לאכל עיריך מפה משות לנטכם אמריך זיך ודק פקחים גודים קרטיה גודים קרטיה גודים קרטיה, קרא' לא' ש' ושתראי פוקרים, וזה קשא לאצטט: (ט) שעריר'תשאקה במשם הברה'זוק, והמ' פלאר שאריך לטל עפה כל היד ולא סי' בפה שיטל עפה רק בפקום קרטיה, דקי' בטלות להצאי, עין שם. ולודדי אל בריך לא כל' זיך היה זיך דעשותה לא דע' זיך חיב' יתיר, ושתראי עין: ואל' זיך כו' בנטם קטנות שהווא אבארה'יטט שטבש שאין ציריך נטילה, דהנו לפקום שטבש באנשנה, זיא לאו קרי און טים לדברין ואול' דבגונתו: אם חור וכפה

בפסרטוט קנא בנה, וליא אקרען דכון שטבש מה, שוב לא יקען אף אם יטחו^(ט); (ט) בker:

תרגם: 1 עגלת הדראה.

הלוות נטילת ידים סימן קסב קמן

ביאורים ותוספים

את ידו השנייה, יוכל לברך על נטילה זו וכך לא הזכיר אם יוכל לברך בלשון רבים על נטילת ידים.

[משנ"ב ס"ק ע]
ראי אפשר להזכיר ולשוף מפש סמוך למוקם הרטה ועל הרטה לא בצעור הפטום.⁽⁵²⁾

(5) ולענין נטילה באופן זה בשבת, האם יש לחוש שעובד על איסור כיבוס מחותמת שישיתו וזה בויבורו, וכן שיבוא אח"כ לשלוחו, דעת הגראי"ש אלישיב (נסחת אברהם מהדור"ב ס"ק כסא) שכן אין שינו מתבחן שכן אין שינו מתבחן שביהה, בדברך כל אשר לעלי כלולו, וגם אין שוחש שישחט (שאן דריך לסתות תחבורות). מニアץ אוריינט (שם) שטוב שלא ישפוך את המים על התהברות, בין שփיקתו עשויה להשיר את הכלולן שעל גבי התהברות, וכן יש לחוש שמא יהיה קשה לו לסבול את הריבות מהמים שבתהברות ובוא לשחות את המים.

[שעה"צ ס"ק ח]
ואנו כיוננו: אם צער וכפה בפרקוטות דצא גזה, ולא אקרען דכון שגפל לשץ עלי חיב' נטילה עפה, שב לא יקע אף אם יכלהו.⁽⁵³⁾

(53) ובחו"ז כתב (ארוח ס"י בר סוף ס"ק כה) שאם נפלה הריטה באמצע השטודה נרואה שלא וועל להחו"ז, ממש שבללה נטלה, וצורך לחזור וליטול שנית לאחר שיחזר את הריטה למוקמה, ונשאר בצריך עין.

[משנ"ב ס"ק עב]
קחינו מים שלגני הפטום.⁽⁵⁴⁾

(54) משמע שאין רוח הע שורה על מים אלה, ואיןם כמו מים אחרים שנובואר בשעו"ל לקמן (ס"י קפה סעיף ב) שורה עליהם רוח רעה. ומ"מ, כתב הגראי"ח קיבסקי (ספר הוכרן), בדברים הקשים לשבחה, בהוטפות לאות י"ט שהשותה משירר מי הנעליה, הרי זהקשה לשבחה, אם לא שהערין לבלי אחר, והוסיף, שכשערכם מים אלו ברוב מים נקיים, אפשר שיש להקל, אם אין בהם מושום מיאוט.

סימן קסב

דין מי שאין לו מים, ומהאכיל לאחרים

[משנ"ב ס"ק ז]
קשה בברך ומשר ער שלא ימצא מיסנו אף ברוחיק יותר⁽²⁾.
ולענין מי שיש לו מים אלא אין כל ההור לנטילה, כתוב בש"ת צ"ץ אליעזר (ח"ח ס"ז) שכן שאן נטלים דיים אלא בכל, וזה הנלמוד במסמכתא שהסמכה רבנן על מי חטא או על קידוש דידיים וגדילם במקדש [ນມא ברוך לעיל ס"ק קנס ט"ק א], אם כן בשותה על דין זה אמרו השיעור של ר' מלין לפניו ומיל לאחר מכן, והוסיף, שאם אין כל בתוך שיעור זה, יברך ידיו במפה, מבואר בחו"ז אדם (כלל לח ס"ג) שהובא במשנ"ב לעיל (ס"י קנס ס"ק נ). ולענין מי שאין לו אלא מים פסולים לנטילה, ראה מה שכתבנו לעיל ס"ק ס"ק לה.

(2) ווליכה לצדדים, כתוב לעיל (ס"י צ ס"ק נ) לגבי תפילה הציבור, שדרינה כהילכה לאחר מכן, שהרי אינו בדרכם לשם.

[גיהיל ד"ה בrhoוק יות]
ומפקניא דלשוחוא נוטע בקמלא פרחה [נקנון על פאקס"ט זכיוגא גזה] אין חושבין לפי אע"ז בברך אלא לפחות בחשבון קומן⁽³⁾.
המשך במילאים עמוד 28

[ביהיל ד"ה או שם דבר אחר]

ובפרט בטעיה פרחק גנטין גן לפולקה כספין כס פער יב, עז שס⁽⁴⁸⁾.
(48) במשנ"ב שם (ס"ק נח) כתוב שבעת הדחק בשין לו מים יכול לטבול ידיו בשלג ללא ריסוק.

[משנ"ב ס"ק סח]

ואין זו נטילה לחצאיין, בין שאין יכול לטל חציה הפטום⁽⁴⁹⁾, דומה למי שנתקל עפ"ג בעו שוטל שרף הדק⁽⁵⁰⁾.

(49) אכן אפיקו אם רוב היד מכוסה בתחבורת, דעת הגראי"ז אויערבך (נסחת אברהם מהדור"ב ס"י קסא ס"ק ב) שדי שיטול רק את החלק שאינו מכוסה, כי החלק המכוסה כאלו אין, ואין כאן

אותם הגודרים כמו בטבילה שם הרוב מכוסה hei החיצה.

(50) מkor דבריו השוע"ע והטעם המובא במשנ"ב הוא בדברי הרואה

[ראה באර הגלה אותן עשרה צ"ק נג.] וכותב החוויא (ס"י כד ס"ק ב) שטעם והינו שיק שוחת המיטה עבשו וככל

שעה בידו להסיר הריטה מדור שיחשב כאיל נטעה אבעשו, והוסיף

שאף שאפשר להסביר שכין השמה כואבת לו החמים פטרחו מונטילה זרים והציבורו רך לבך מפה, אלא שודרא"ש החמי

שמעים יטול מה שיוביל ושאר היד תשאר עם הריטה יחול מפה כריכת מפה. אלא שאם כן נגע שאן נטילתו כלום וציריך מעיקר הדין מפה על כל היד, ומודברי הרואה ממש מעיל החלה הנטלה אין צורך לבך מפה, ולן סימן החוויא

שידר מעללה הנטלה אין צורך להסביר. כתוב בשונה הלכות (ט"ו) שאכן החוויא

מצוד שבסש טיה על חלק מידו ציריך לבך מפה על כל היד.

אמנם אם יש ריטה על כף ידו אך כל אבעשו דיו מגולות, כתוב

בש"ת שב הלוי (ח"א סי' ז) שומטב ליטול על שיטות המגילות בשוש"ע לעיל (ס"י קסא סעיף ד), ששיעור הנטלה מעיקר הדין והוא

רק עד סוף קשרו האבעשו, ולא לבך את דיו במפה. וכך כתוב בש"ת דרכי יציב (ח"א סי' עט) עמי שלא יכול ליטול ידו עד הקנה מהמת חולי שידי מתנפות מהמים, שמספיק שיטול עד

קשירי אבעשו זולא כתוב שיכורך ידיו במפה].

[משנ"ב ס"ק טט]

אם אין יכול לטל בזקיי כל מחתה חלי, יברך בזקיי במקפה⁽⁵¹⁾.

(51) מי שאין יכול ליטול רך יד אחת בגין שהיה ביד וכוללה מכוסה ברטיה, כתוב בש"ת רבי רב פעלים (ח"א או"ח סי' ח. הובאו דבריו בדף החיים סי' ד ס"ק ז) שכין שאינו נטול אלא יד אחת

לכוארה יש להספיק אם יש לבך על כל אוקן יש לחוש שבן, ואע"ג שקייל שספק ברכות לחקל, בכל אוקן יש לחוש

למנוע את הנטול מלברך, בין שבבבאה הקביעה על המצתה, מעיטו שהקפיד רבן שלא לעשות את המצתה בלבד ברכבה. והביא שאף

הaganן תבאות שור (ס"י יט סי' ז). הובא שער תשובה לעיל סי' ח סי' יב) כתוב שומטב להכניס עצמו בספק גרם ברכה שאינה

צרכיה, מליחכנס טפק שימנע מלברך על עשיית המצתה. וכן כתוב

הקפ החוויא (ס"י ד ס"ק ז) בשומו, והביא שכן כתוב הובא צדקה (ש"ת בסוף ח"ב סי' יג).

והוסיף הרבה פעלים, שאף שנטול רק יד אחת יכול לבך על נטילת ידים [בלשון רבים]. ואכן הוא מיחוי שכורא, בין שהרכה

מותיחסת לעיקר התקנה והמצאה שתיקנו חולין, ולא על מה שהוא

עשה עתה.

וכען זה דעת הגראי"ז אויערבך (נסחת אברהם ח"ה עמ' קטו). ראה

גם מהדור"ב ס"י קסא אות ב) לעניין מי שיש לו על ידו אחת

תחברות או פלسطר ואסור שיגע בהם מים וקשה לו ליהר מלחריטיב אותם בשעת הנטילה, שיכורך יד זו במפה ויטול כידן

הלוות נטילת ידים סימן קסג קסגד

ביאורים ותוספים

ואף שכח ההיית רק באופן שהוא מספק, כתוב בשור'ת שבת הלוי (ח"א סי' רה ל"ה) שאם אמר לו קום נטול ידיך, אף אם והאי שברך כלל איננו נטול ידיך, מותר להת לה, משום שבאמירתו נשעה הדבר ספק, וכשיש ספק מותר להת לה וכן משמעו בביה"ל ד"ה ואstor, וראה מה שבתנו למן סי' קסט סי' ז.

(9) ושם (ס"ק ט) כתוב המשנ"ב, שיש מחמירין בו, ועל כל פנים כשהוא נוטן בתורת צדקה בחדי יש להקל, וכשהוא מוחזק לאדם כשר, כתוב בביה"ל שם (ס"ב ד"ה למ) שMASTER שאפשר להת לה לכלוי עלימא וראה מה שבתנו לאן ד"ה ואstor.

ושנותנים מאכל לחילוי ומבקשים ממנו לברך, כתוב בשור'ת שבת הלוי (ח"ח סי' מו) שלכתילה כדאי מודר להנתה עמו שיברך את הברכה בכיסיו הראש, אבל מעיך הדין אין מעכבר הדבר.

[משנ"ב שם]

ומכל מקום טוב דכשנוזן לעני שלא קים לה בוגנו¹⁰).

(10) אבל אם ידע בוחאי שלא יטול ידיו או לא ברכ, כתוב לנון סי' קסט סי' יא שאם עשה זאת מתרך רשעותו, אפילו בתורת צדקה אסור להת לה, אבל אם עשה זאת מתרך עוטשו שאינו יכול לברך צריך להת לה, שלא נפקעה ממנו מצוות צדקה בשליב לה וראה מה שבתנו שם בביאור ההייר בעקבות מקומ צדקה].

ואם עשה זאת כדי לברך, שיוכל להשפיע עליו ממשך הזמנ שיחיה שומר תורה ומצוות, כתוב בשור'ת אגרות משה (או"ח ח"ה סי' ג' אות ט) בדעת המשנ"ב, שכן להמנע מליתן לו אבל לצורר, משם שעירף הדבר ממצאות העדרה, שהרי אפשר לברכו בבר לאמונה ולקיים תורה ומצוות. וכך אם ריגל שלא לטול ידיו ולא לבך, הרי הוא בגין, שבמקרים צורך צדקה וכדי אין בו ממשם לפניו עורה. ובספר קריינא דאגונתא (ח"א מכתב קמא) הביא הגראי קיננסקי עיצה לדבר, שבעל הבית יברך בקהל ואמר להם לענות אם.

[משנ"ב ס"ק יט]

קאסטור גם בקה, ממשום דאסטור לסייע יידי עובי עבנה, וען בפרי גאנדריס¹¹).

(11) שם (א"א סי' ב) כתוב שעל איסור דרבנן לא אמר איסור מס'טי, וראה מה שבתנו למן סי' קסט סי' יא לענין מכירת מאכל למי שלא ברכ, שיוכל לקוטרו בחנות אחרת, שdone הפטוקים להחריר, על פי דברי הפמג' שאין בוה איסור מס'טי.

ולענין ברכמה, אף שהוא אפיקורוס שאין ברכמה [מנפי שאינו מאמין בקיושת השם], כתוב בשור'ת אגרות משה (שם אות ז) שיכיל להת לו מאכל ולומר לו שיברך, מפני שאם ישמע לו ויברך הרי אפשר שישעה על דעתו של המבקש ויברך להשיית, ולא יברך כדעת עצמו.

[ביה"ל ד"ה ואstor]

דמי יודע שיאכל שם בל' נטילת קייס¹²).

(12) ולענין השכלה דירה לחילוני, שיתכן שיידליק ויכבה בה את החשמל בשבת, כתוב בספר נחלת אליהו (לגר"א דרשניצער, העורת וחורי דינים אחרות מט, עמי' שיא) שאם יש להטלות שלא יכבה המשך במילאים עמוד 28

[משנ"ב ס"ק ג]
זהו רוץ לאכל, אז הטעירו לו לאכל על-ידי ברכת מפה על ידיו).

(4) ואף באופן שיכול ליטול ידיו בברוך ולהתנות עליהם כל היום, מבואר בשור'ע למן (סי' קסט סי' א), כתוב הקפ' החיים (שם סי' ח) שלא יעשה כן אלא ייכרם במטה.

[משנ"ב ס"ק ה]

ונם בז' הצעינו נטילה, בדיעבד בטיקון קנה¹³).

(5) ולובי דבר שטיבולו במשקה הביא בשעה ע' שם (ס"ק בב) את דעת הפמג' שיתכן שיש להקל לשאן צריך ליטול ידיו אלא די ברכ פנים כי ג' דקות [בשיטות שישויר מיל הוא 24 ו-22.5 ו-18 דקות], והחו"א (או"ח סי' קכג סי' א) כתוב שהעיקר בדעת השוע"ע שישויר מיל הוא 18 דקות, על כן היקל בדיעבד במליחת בשיעור זה. וראה מה שבתנו שם.

[ביה"ל ד"ה בrhoוקן]

שהוא שעור ע"ב מנוטי"ז¹⁴).

(6) אכן, לענין שיעור מיל שנאמר במליחת, כתוב לנון סי' תנט סי' טו שכן להקל למלאות החlichtה בשר פרות מכ"ז, או על כל פנים כי ג' דקות [בשיטות שישויר מיל הוא 24 ו-22.5 ו-18 דקות], והחו"א (או"ח סי' קכג סי' א) כתוב שהעיקר בדעת השוע"ע שישויר מיל הוא 18 דקות, על כן היקל בדיעבד במליחת בשיעור זה. וראה מה שבתנו שם.

[משנ"ב ס"ק יא]

דוקא בדיעבד שלא גטלו).

(7) ומישודע שלא יטול ידיו או לא יברך, ואף אם יבקש זאת מmeno לא ישמע לו, וגם לא יתרהג עמו בנימוס המקובל לביך אוthon ברכבר אבל להשתה, יראה זאת בפניהם וועלבון, והפרק להיות שונים לשותה ומכבש רעתם, כתוב בשור'ת אגרות משה (או"ח ח"ה סי' ג' אות ז) שיש לחושש לחילול השם, שיאמר שאלו השומר ממצוות גוטחים במירוחיהם, ולכך מותר להעמיד פניו אצליו ויאמר לו שצורך לברך, ולפת ויאמר לו מיל ליטול ידיים, ואם לא ירצה ג'יה לו. אבל בפעם שנייה, כיוון שברך הראה לו שהוא בעל דרך אצן, או שודע הוא מכבש בעל הבית הוא בעל ניומסק, יאמר לו מתחילה שאם לא יטול ידיו, אינו יוכל לחתת לה, בין שגם הוא יהוי החיב בעמאותו. ודעת הגרש"ז אויערבך (שור'ת מנחת שלמה ח"א סי' ז) לה אותה, ביצחק יקרא סי' קסג) שיוכל לחתת לו שעודה, כיוון שעיל יידי נתינתו מצליל אותו ממכשל יותר גדול, שחייזר יתרחק מהתורה, ובו לא לדי בס' שנאה על כל ההורלים בדור החוויה, ואם כן יש כאן הצלחה ולא מכשול, והויסף, ש愧 על פי כן הדבר צריך הכרע. וראה מה שבתנו למן סי' קסט סי' ז).

ובshore'ת שבת הלווי (ח"ד סי' ז) כתוב גם כן להתריר [בצירוף היתרים ותוספים] באופן שאם לא יתן לו יכשל הארוח באיסור חמור יותר, בגין שייכאל במקום אחר מאכלות אסורות.

[משנ"ב שם]

אל בפקק מטרא¹⁵) וכ"ר, בטיקון קסט פיעיף-קען ה, עז' שמ¹⁶).

(8) ובביאור ההייר במקום ספק, ראה מה שבתנו למן סי' קסט סי' ז.

מילואים חלכות נטילת ידים סימן קסב כפנ המשך מעמוד 118

28

לעון תפילה בעבור שהוא שב ואל תעשה, וגם איןו ביטול למרי של המצויה, וכל שכן לעון נטילת ידים, הניזה הופסיק את החלכה על פשטה, לשער במרחיק ולא בומן.

והגר"ח קנייסקי ייאר (אשי ישראלי פ"ח ע' ע), שהמשיב לעיל דבר באופן שורבב על חומרה, שיש בוה טרחה, لكن מחשבים לפי המרחיק, אבל כאן מדבר הביהיל בשנטע בעגלה וכדר' שאין בוה טרחה, ובזה מחשבים לפי ומן ההילוק.

(3) ואף שעון חיזב נטלה להפליה, כתוב לעיל (ס"כ ב' ס"ק ז) שרובב דינו כמהלך, והינו שמחשבים לפי המרחיק, אפילו ששיעור הומן לרובב הוא פחות מלמהלך, וכן לעון תפילה בעבור סתם השועז לעיל (ס"ר ע' ט"ז) ולא חילק בין חרב למהלך, ובמקרה שמחשבים לפי המרחיק ולא לפי הומן, ביאר בשווית שבת הלוי (ח"ט ס"י ל') שרק לעון נטילת ידים לسعدה וחושם לשערו הגודל, לפי הומן ולא לפי המרחיק, מפני שכשאוכל בלי נטלה עבר איסור בקטום ועשה. אבל

חלכות נטילת ידים סימן קסב כפנ המשך מעמוד ס

(1) ולעון הומן שב ציריך לכון תנאי זה, כתוב החוויא (אוח"ח ס"י כה ס"ק ח) שלעת הסוברים שציריך כונה לנטילה [כמובא בשועז לעיל ס"ק גנט סי' ג], ציריך לכון קודם הנטילה עצמה. ולהען הסוברים (מעשורת פ"ה מ"ג) שモתר למכוון פירות קדם שבאו עדין לעומת העשרות, או קודם שביעית, לאדם שחדר על מעשר ושביעית, כיוון שבשבועה שנוטן לו לא הגיעו שעת האיסור עדין, ולא נאמר על זה איסור 'לפנ' עור'. ומובואר בירושלמי (שביעית פ"ה ח' ג) שהיתר זה נאמר לא רק על מכירה אלא גם על השכבה [גם שהדבר שיריך לבעלים עדין].

ודיליך את האור בשבת, יש להתייר להסביר לו, כמובואר כאן, ואף אם אין אפשרות לתלות בכך, יש להתייר מפני שmobואר במסנה (מעשורת פ"ה מ"ג) שモתר למכוון פירות קדם שבאו עדין לעומת העשרות, או קודם שביעית, לאדם שחדר על מעשר ושביעית, כיוון שבשבועה שנוטן לו לא הגיעו שעת האיסור עדין, ולא נאמר על זה איסור 'לפנ' עור'. ומובואר בירושלמי (שביעית פ"ה ח' ג) שהיתר זה נאמר לא רק על מכירה אלא גם על השכבה [גם שהדבר שיריך לבעלים עדין].

[משנ"ב ס"ק ב]

קאיין לקלק בזיה כי אם בשעת הדלק, בגון שחולך בז'ר[24].

(2) וטעם הדרבה, כתוב השועז הרב (ס"א) שמא כשיראותו שאוכל בלי נטילה יוחשבתו לנכיה, ויבואו להאכילה ודבר אסור [זראה חוויא או'ח' סי' כה ס'ק ח-ט].

[משנ"ב ס"ק א]

דין שיכול להנתנו על הנטילה

שככן בלבבו שיעלה לו נטילה זו ולכל הנקודות שיأكل בכל היקומים.

חלכות בצעית הפט סימן קסב המשך מעמוד סג

(25) ובטעם הדבר שיש להקפיד על בר באכילת לחם, כתוב בדגם מבבה (על המג'א ס"ק ז), שבדי שבכת המוציאה תטרוף את כל הסעדיה של אחריותה, יש לאכול בתחילת השיעור השוב של כוית פת. והא"א (בוטשאש) ביאר, שהויל ושיעור הפט המעריך נטילה ידים והוא כוית, אם כן יש להסמיד את הנטילה לאכילת כל הכוית.

(שש"ב פ"ז' הע' ריח, ובח"ג שם) שיש לעין את הברכה השניה חשבה בפסקן הרואה נהנתה לאכילה ובירך לבך שם, ואשר ברוכה השניה נחשבת לעיקר הברכה. וכותב, שלא מסתבר ברוכה לטבלה תיהפרק לעיקר, אף מ"מ נאה שיכון שוווי ממש ואותה ברכיה, אפשר שאין זה נשחש הפסק, אף שזו היא לטבלה. וככל שכן באות שטענה חשב שאסור לו לאכול שם לא יברך, ולפי טיעתו לא עשה שם הפסק, שモתר לאכול על ספרק ברכתו.

[שע"צ ס'ק חט]

בגון שאינו יכול לברך במקומות אכilioתו מתקפת נקיות, דאוי קרייך[25]. (26) אכן מה שהותר ללבת בין ברכה לאכילה ואין זה הפסק (ח"י סי' ט) ובשווית שבת הלוי (ח"ה סי' ט) שלכתחילה אין הפסיק בכור, אבל ברעבה, כתוב בשווית שבת הלוי (שם) שכן ציריך להזהר לברך.

[משנ"ב שם]

ושילא במקומות קרייך טוב שיأكل מתחילה שער כזיה[25].

